

Sygnatura akt IV Ka 365/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Agnieszka Połyniak (spr.)
Sędziowie :	SSO Elżbieta Marcinkowska SSO Sylwana Wirth
Protokolant :	Magdalena Telesz

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2014 roku

sprawy P. R.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 24 lutego 2014 roku, sygnatura akt VI K 943/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sygnatura akt IV Ka 365/14

UZASADNIENIE:

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2014r. Sąd Rejonowy w Świdnicy w sprawie o sygn. akt VI K 943/13 uznał P. R. za winnego tego, że w dniu 28 maja 2013 roku w Ś., woj. (...)działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 11888, 98 złotych S.(...)Sp z o.o. za pomocą wprowadzenia w błąd uprawnionego pracownika pokrzywdzonej firmy co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania oraz co do okoliczności mającej istotne znaczenie dla uzyskania kredytów nr(...), (...), (...)na zakup notebooków łącznej wartości 11888, 98 złotych w postaci nieprawdziwych danych o zatrudnieniu i zarobkach, przy pomocy złożenia stwierdzającego nieprawdę zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...), przy czym zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na negatywną weryfikację wniosków, to jest za winnego występkę z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk w zw. z art. 70

§ 2 kk i art. 73 § 2 kk warunkowo zawiesił na okres próby lat 3 (trzech), oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres jego zatrzymania w sprawie w dniu 29.05.2013 roku przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodził się Prokurator Prokuratury Rejonowej w Świdnicy, który zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucając na podstawie art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k.:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na niesłusznym przyjęciu, że oskarżony P. R. zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, podczas gdy całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych sprawy, zwłaszcza ciężar gatunkowy zarzucanego oskarżonemu czynu, rodzaj dóbr naruszonych, w powiązaniu z faktem jego uprzedniej karalności za przestępstwa przeciwko mieniu oraz działaniem przestępczym w okresie warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu, z dnia 15 października 2012 roku, sygn. akt III K 839/12 – świadczy o braku pozytywnej prognozy, a także założeń zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do osoby sprawcy – w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i sprawiedliwej odpłaty za popełnione przestępstwa - prowadzi do wniosku, że brak jest podstaw do wymierzenia kary z warunkowym zawieszeniem wykonania i karą odpowiednią będzie kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania;

II. obrazę przepisu prawa materialnego, to jest przepisu art. 73 § 2 kk, poprzez jego niewłaściwe zastosowanie – jako podstawy prawnej dla orzeczenia o dozorze kuratora sądowego wobec oskarżonego P. R., podczas gdy przepis ten może być zastosowany tylko wobec oskarżonego będącego młodocianym sprawcą przestępstwa umyślnego, a w przedmiotowej sprawie właściwą podstawą do orzeczenia o dozorze kuratora sądowego winien być przepis art. 73 § 1 kk, z uwagi na to, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu nie będąc młodocianym sprawcą przestępstwa.

Sąd odwoławczy zważył co następuje:

Zaskarżony wyrok podlegał uchyleniu, lecz nie z uwagi na zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (z pkt I apelacji) czy też z uwagi na istotnie błędnie wskazaną podstawę prawną określenia okresu próby i oddanie P. R. w tym czasie pod dozór kuratora (pkt II petitum apelacji), lecz z powodu, którego Prokurator w ogóle nie dostrzegł, a który ma podstawowe znaczenie dla odpowiedzialności oskarżonego za przypisany mu czyn.

Niemniej odnosząc się w pierwszym rzędzie do zarzutu apelacji, tj. do błędnego – zdaniem skarżącego – skorzystania ze środka probacji (nie zaś „aprobacji” – k. 300), to uznać go należy za oczywiście chybiony i stanowiący przejaw rażącej wręcz nielojalności oskarżyciela publicznego. Wydany bowiem wyrok jest w 100% zgodny z wnioskiem, który w trybie art. 335 k.p.k. złożył Prokurator Prokuratury Rejonowej w Świdnicy (k. 241), a który był konsekwencją uprzednich uzgodnień poczynionych z oskarżonym (k.229).

Nie sposób dostrzec, analizując akta sprawy VI K 943/13, co takiego wydarzyło się, tj. jakie okoliczności zaistniały, że pomiędzy 30.12.2013r., kiedy wniosek sporządzono, a 24.02.2014r., kiedy został uwzględniony przez Sąd Rejonowy, tak diametralnie zmieniła się ocena prognozy kryminologicznej oskarżonego. Tym bardziej, że o terminie posiedzenia Prokurator był zawiadomiony (k. 281) i nawet w tej dacie żadnych zastrzeżeń nie formułował.

Rację ma Prokurator, że uznanie oskarżonego za sprawcę młodocianego, z uwagi na brzmienie art. 115§10 k.k. było błędne. P. R. urodził się (...), zatem 21 lat ukończył (...), a czynu przypisanego dopuścił się po tej dacie – (...). Wskazanie podstawy prawnej oddanie oskarżonego pod dozór kuratora oraz wyznaczenia samego okresu próby okoliczności tej nie uwzględniło, co istotnie za „omylkę pisarską” uznane być nie może.

Niemniej apelacja oskarżyciela ma ten skutek, że uchyleniu podlega cały wyrok, a to w związku z tym, że z ustaleń, które poczynił Sąd orzekający żadną miarą nie można wyprowadzić wniosku, że P. R. działał wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą (przypuszczalnie B. B.) by wyłudzić 3 notebooki w systemie sprzedaży ratalnej o wartości 11.888,98 zł, posługując się nieprawdziwymi danymi o zatrudnieniu i zarobkach, które to dane miały mieć istotne znaczenia dla uzyskania 3 kredytów. Z ustaleń wynika jednoznacznie, że oskarżony miał jedno zaświadczenie, które wykorzystał raz, by „zakupić” na raty jeden notebook o wartości 2894,00 zł (k. 290).

Ani jednym zdaniem nie wyjaśnił Sąd meriti w czym upatruje współsprawstwa oskarżonego oraz z kim miałby współdziałać (jedną osobą czy więcej, zwłaszcza, gdy uwzględni się pierwotne brzmienie aktu oskarżenia – k.236 – 237). Nie można bowiem pominąć tego, że współsprawstwo polega **na wspólnym wykonaniu czynu zabronionego przez co najmniej dwie osoby pozostające w porozumieniu** (vide Wąsek, Współsprawstwo..., s. 8 i n.; Liszewska, Odpowiedzialność..., s. 41 i n.).

Nie dają odpowiedzi na tak postawione pytanie ani ustalenia faktyczne, ani tym bardziej część analityczna uzasadnienia.

Skoro tak, pomiędzy opisem czynu zarzucanego i przypisanego, oraz ustaleniami, istnieje tak znacząca rozbieżność, iż pominąć jej nie sposób.

Jednocześnie Sąd odwoławczy sygnalizuje, że wyrok zaskarżony był na niekorzyść P. R., lecz jedynie w części dotyczącej orzeczenia o karze, tym samym przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd I instancji winien mieć tę okoliczność, jak też brzmienie art. 440 k.p.k., na uwadze.

Tych też powodów orzeczono, jak na wstępie.